

Nr 3.

Ankom till riksdagens kansli den 13 februari 1918 kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner om anslag till svenska jägarförbundet.

(1:a avd.)

I två inom riksdagen väckta, till jordbruksutskottet hänvisade lika-lydande motioner nämligen nr 41 i första kammaren av herrar *Hedenlund* och *Holmquist* och nr 161 i andra kammaren av herr *Rune m. fl.* har hemställts, att riksdagen ville på tilläggsstat för år 1918 anvisa ett anslag av kronor 10,000 att ställas till svenska jägarförbundets förfogande för att sätta förbundet i stånd att på ett kraftigt sätt bedriva upplysningsverksamhet rörande rationell jakt och jaktvård och därmed samhöriga ämnen samt tillika söka åstadkomma, i den mån så kan ske, en hela landet omfattande jaktstatistik.

Beträffande utredningen i ärendet tillåter sig utskottet hänvisa till motionerna.

Utskottet är av den uppfattningen, att samtliga näringskällor inom landet böra tillvaratagas. Särskilt gäller detta i den tid, vi nu genomleva, då bristen på livsmedel gör sig mer och mer kännbar.

Det är för utskottet noggsamt känt, att jakten i vårt land hittills icke erhållit den rationella omvårdnad, varförutom ett fullt tillgodogörande av densamma icke är möjligt. Erfarenheten från utlandet ger vid handen, att jakten även i länder med uti ifrågavarande avseende jämförelsevis små betingelser genom lämpligt vidtagna åtgärder från vederbörande statsmakters sida i nationalekonomiskt avseende blivit en faktor att räkna med. Utskottet håller också före, att jakten för vårt lands vidkommande skall kunna, rätt bedriven, i sin mån bidra till att fylla landets näringsbehov, på samma gång den kan bliva av betydelse som förvärvskälla för en stor del av landets såväl större som mindre jordbrukare.

Utskottet.

Då vårt lands efterblivenhet i nu ifrågavarande hänseende främst synes hava sin grund i bristande upplysningsverksamhet i hithörande ämnen, har utskottet funnit nödigt och välbetänkt, att en kraftig sådan verksamhet igångsättes, och torde statens mellankomst här såsom på så många andra näringars områden vara av behovet påkallad. Utskottet åsyftar härvid närmast det med statsmedel för närvarande kraftigt understödda fisket, varmed jakten erbjuder många likheter. En ytterligare förutsättning för åstadkommande av en rätt jaktvård torde såsom i motionerna jämväl framhållits vara tillgång till en tillförlitlig allmän jaktstatistik, varav vi för närvarande äro i avsaknad. Utskottet anser sålunda, att upprättande av sådan statistik för hela landet bör ingå såsom ett led i de åtgärder, som böra vidtagas till främjande av en god jaktvård.

Mot det ifrågasatta statsbidragets storlek har utskottet intet att erinra, liksom ej heller mot att detsamma ställes till svenska jägarförbundets förfogande. Dock anser utskottet detta senare vara en fråga, som i sista hand bör ankomma på Kungl. Maj:ts prövning och avgörande.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen må i anledning av de av herrar Hedenlund och Holmquist samt av herr Rune m. fl. väckta motioner till befrämjande av jaktvård å tilläggsstat för år 1918 anvisa ett förslagsanslag, högst 10,000 kronor.

Stockholm den 13 februari 1918.

På jordbruksutskottets vägnar:

AABY ERICSSON.

Närvarande: Herrar Ericsson, Aaby, Holmquist, Fahlén, Hellström, greve Wachtmeister, Johansson, Nilsson i Landeryd, Barthelson, friherre Silfverschiöld, Hage, Igel, Flognfält, Larsson, Ericsson i Arboga.

Reservation

av herrar *Johansson, Hage, Flognfält* och *Ericsson* i Arboga, som ansett, att utskottets utlåtande bort hava följande lydelse:

»Såsom motionärerna jämväl erinrat var ifrågavarande spörsmål redan år 1914 föremål för riksdagens prövning. Under punkt 94 i nionde huvudtiteln föreslog nämligen Kungl. Maj:t riksdagen att för befrämjande av jaktvård å extra stat för år 1915 anvisa ett anslag av 5,000 kronor att användas enligt de bestämmelser Kungl. Maj:t kunde finna skäligt föreskriva.

I utlåtande häröver anförde jordbruksutskottet vid 1914 års första riksdag följande:

»Utskottet vill icke bestrida, att en rationell jaktvård kan vara av en viss nationalekonomisk betydelse; dock torde, enligt utskottets förmenande, jakten, såsom näring betraktad, näppeligen kunna tillmätas så stor vikt och betydelse, att det med fog kan begäras att staten skall direkt understödja densamma. Därest i något fall understöd från det allmännas sida i nu förevarande hänseende tilläventyrs skulle finnas erforderligt och lämpligt, torde vederbörande hushållningssällskap icke underlåta att taga denna sak i beaktande. Vad i framställningen anförts i fråga om betydelsen av ökad kunskap bland lantbefolkningen om en rätt jaktvård, finner utskottet beaktansvärt; dock torde även spridandet av dylik kunskap i första hand böra tillhöra det privata initiativet. Emellertid kan det ifrågasättas, huruvida icke någon undervisning i jaktvård i samband med undervisningen i skogsskötsel lämpligen skulle kunna lämnas vid de med statsmedel understödda lantbruks- och lantmannaskolorna, vilka som bekant avse att utbilda såväl större som mindre jordbrukare. Ett dylikt indirekt understöd från statens sida åt ifrågavarande upplysningsverksamhet skulle tvivelsutan bliva för saken lika verksamt som ett direkt statsbidrag.»

På grund av vad utskottet sålunda anförde hemställde utskottet, att Kungl. Maj:ts ovanberörda framställning icke måtte vinna riksdagens bifall, och beslöt riksdagen i överensstämmelse härmed.

Ifrågavarande motioner ansluta sig i allt väsentligt till Kungl. Maj:ts ovannämnda framställning.

Då de av jordbruksutskottet år 1914 anförda skäl mot att statsanslag beviljas för ifrågavarande ändamål enligt utskottets förmenande fortfarande äga giltighet, har utskottet icke funnit anledning att frångå sin sistnämnda år intagna ståndpunkt i ämnet.

I överensstämmelse härmed hemställer utskottet,

att förevarande motioner icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.»